КАТАРЗИС

АНАРХИСТКИ ЖУРНАЛ ЗА СВОБОДЕН ЖИВОТ

БРОЙ 6 / ЛЯТО 2007

Затворен в сивата кутия, задушаваш се, умираш.
Мислиш, че живееш и пак в монитора се взираш.
Как минава твоят ден? Чувстваш ли се ти опитомен?
Работа. Храна. Телевизия. Спане.
Нима това за тебе е живота?

СЪДЪРЖАНИЕ:

Инфоцентър „ЕКОТОПИЯ"	**3**
Free Festivals	**4**
Еко протести в защита на Странджа	**6**
Earth First!	**7**
Какво е Анархо-Феминизъм?	**9**
Жената в съвременността	**10**
Жената в индианското общество	**11**
Големият Брат те наблюдава	**14**
Алкохол и Анархизъм	**18**
Интервю със Strike Anywhere	**20**

Ако представата ви за добри човешки взаимоотношения е вечеря с приятели, където всеки се наслаждава на компанията на другите, отговорностите се разпределят доброволно и неформално, и никой не дава заповеди и не продава нищо, то тогава вие чисто и просто сте анархист. Единственият въпрос, който остава, е как бихте организирали вашия живот, така че да прилича на този модел. Всеки път, когато действате без да чакате инструкции или официални разрешения, вие сте анархист. Всеки път, когато не спазвате някой глупав закон или наредба, докато никой не гледа, вие сте анархист. Ако не се доверявате на правителството, на училищната система, на Холивуд, или на управата, че знае по-добре от вас нещата, които пряко влияят на живота ви, това също е анархистко. А вие сте анархист, особено когато имате свои собствени идеи, инициативи и решения. Както виждате анархията движи нещата и прави живота интересен. Ако всеки път чакахме властите, специалистите или техниците да се погрижат за всичко, то ние не само бихме били в беда, но и щяхме да сме ужасно отегчени. Днес живеем в свят, който е до такава степен скучен и объркан, че ние се отказваме от задълженията и властта. Анархията съществува съвсем естествено във всяко разумно човешко същество. Не е необходимо тя да се свързва само с хвърлянето на бомби или носенето на черни маски, въпреки че само това сте виждали по телевизията (Вярвате ли на всичко, което виждате по телевизията? Това не е никак анархистко!). Една от основните черти на анархията се състои в простия принцип "***направи си сам***": всичко друго следва от това.

КАТАРЗИС Ⓐ КАТАРЗИС Ⓐ КАТАРЗИС

Всички материали включени в "КАТАРЗИС" са използвани без разрешение от техните автори. Няма запазени права. Чувствайте се свободни да използвате всяка част от книжката, както намерите за добре.

fu©k copyright

Инфоцентър "ЕКОТОПИЯ"

С радост ви съобщаваме, че след дълго търсене, най-накрая намерихме място за създаване на алтернативен младежки информационен център в Разград. Инфоцентърът се нарича "ЕКОТОПИЯ" и представлява свободна читалня/библиотека, в която може да намерите материали, засягащи екологичните проблеми, опазването на околната среда, борбата на потиснатите общности и народи за свобода и по-добър живот, правата на животните, вегетарианството и други подобни теми. Първоначално инфоцентърът ще работи веднъж седмично – всяка Сряда от 15:00 до 17:00 часа. Освен филмовите прожекции, които започнахме да правим отскоро, за в бъдеще планираме и провеждане на най-различни дискусии, презентации, изложби, концерти и други дейности. Нека всички, които се интересуват, имат свежи идеи, желаят да научат или да помогнат с нещо, се свържат с нас. В момента разполагаме с оскъдно количество книги, списания, зинове, брошури и документални филми, така че всякакви еко/анархо/веге материали са добре дошли.

Откриването на центъра се проведе на 04.07.2007. Събитието предизвика голям интерес и залата се изпълни с хора, наброяващи над 50 човека. Беше прожектиран филма "Неудобната Истина", който разкрива проблема с глобалното затопляне. След прожекцията се проведе и хип хоп концерт на групата Рими от Ра, които въпреки лошото озвучаване успяха да вдигнат настроението на макс. Така, съчетавайки полезното с приятното, се надяваме да задвижим нещата в положителна посока и да изградим една здрава общност от будни и дейни хора.

E-mail за връзка: **infocenter.ecotopia@gmail.com**

Информация относно предстоящи събития: **www.music.a-bg.net**

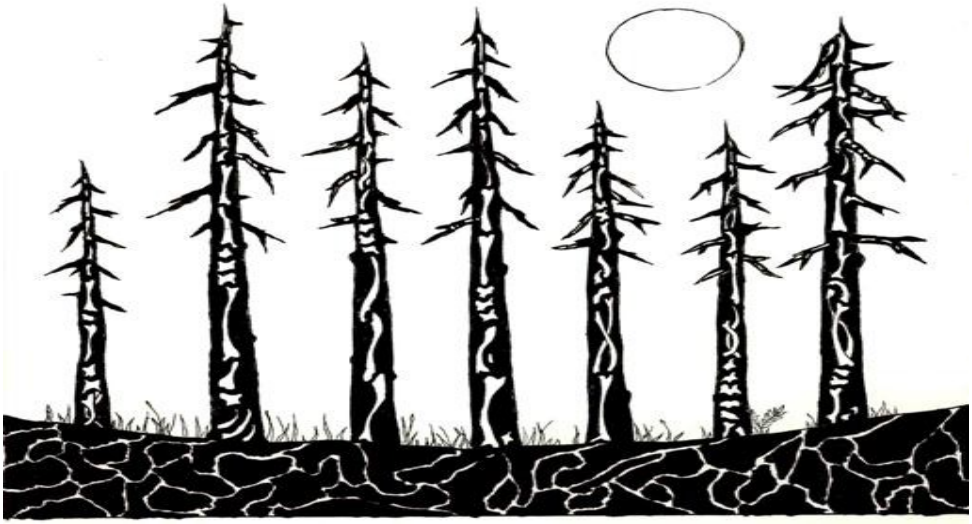

Free Festivals

Разград – 31.03.2007

На 31.03.2007 за втори път се проведе Free Festival в малкото провинциално градче Разград. Мястото на събитието отново бе добре познатия на всички градски парк. Фестът започна около 15:00 часа, а времето през съботния следобед бе доста мрачно и необнадеждаващо. Но въпреки купестата облачност и опасенията от валежи, след множество заклинания, магии и ритуални танци от наша страна, извадихме късмет и нито една капка дъжд не падна. Идеята за този фестивал бе ентусиазирала много хора, които малко по малко започнаха да се събират. Дойдоха дори и хора от други градове. Всички споделяха ненужни за тях вещи и намираха по нещо за себе си от нещата, които другите бяха донесли. Безплатния пазар беше пълен с тениски, блузи, панталони, шапки, обувки, музикални дискове, книги, играчки, както и много екологични, вегански и анархистки листовки и брошури. Също така имаше и безплатна вегетарианска кухня с най-различни вкусотии като например – зеле на фурна със соеви хапки, ориз със зеленчуци, картофени салати и пюрета, зелева салата, питки, кифлички и сладкиши. През цялото време звучеше ска, пънк, хардкор и хип хоп музика. Проведе се хек състезание на мрежа. Освен хекърите имаше и жонглиращи клоуни, хвърчащи скейтъри, кънкьори, BMX-ъри, както и музиканти, свирещи на китари, тарамбуки и флейти. Настроението беше на макс и всички се забавляваха като едно голямо и задружно семейство. Фестивалът приключи

около 23:00 и мислим, че всички останаха доволни. От безплатния пазар останаха доста дрехи, които занесохме на следващия ден в дома за стари хора с увреждания. Надяваме се този фест да продължи да се организира и за в бъдеще, превръщайки се в едно регулярно събитие. За нас това е една алтернативна визия на жестоката и алчна капиталистическа система. Всеки от нас има някакви ресурси, които може да сподели – нещо, което е нужно на някой друг. А именно самоорганизирането, взаимопомощта, споделянето на ресурси, идеи и опит са от най-голямо значение при изграждането на здрава и задружна общност.

София – 03.06.2007

"Безплатен фестивал за свободни хора" – зад тази идея на 03.06.2007 се събраха около 50-тина човека, които без да се познават решиха да направят нещо полезно и то за първи път в София. Началото бе в 14 часа с много настроение и оптимизъм. Пред смаяните и неразбиращи погледи на хората до една от алеите се появи шарен транспарант - FREE FEST! Времето беше прекрасно, а паркът пълен с деца и родители. Постепенно хората започнаха да идват. Всички носеха разни неща, от които вече нямат нужда и с интерес разглеждаха донесените вече от друг вещи. Така се събраха много интересни и напълно използваеми дрехи, купчини книги, списания, дискове с музика и филми. Когато се появиха и китари, мандолина, тарамбуки, даже флейта и кавал – музиката изпълни парка. Стана весело и много готино, и всички се забавляваха. Имаше и футбол, и велосипеди, скейтборд, и храна за всички. Всеки си хареса по нещо, като най-голям интерес предизвикаха различните анархистични материали – броеве на зина "Катарзис", брошури за пряката демокрация, против представителната демокрация, политиката на Буш и капитализма. Постепено започнаха да идват и хора, които просто се разхождаха в парка. Те, както и единствената репортерка от БНР, първоначално не успяваха да разберат как така всичко е безплатно и най-вече защо, но когато им се обясняваше, веднага заявяваха, че това е прекрасна идея и трябва да се случва по-често. Колкото повече ставаха хората, толкова времето ставаше мрачно. Заваля силно и нещата бяха събрани бързо, а ние се скрихме под дърветата. Но настроението си остана и в това май беше смисъла на този ден. Така, към 16 часа, завърши Свободният Фестивал като вече с нетърпение чакаме следващия и дано той да продължи поне цял ден.....

Еко протести в защита на Странджа

На 29 юни Висшият Административен Съд реши, че решението за обявяване на Странджа за природен парк е *нищожно*. По този начин обявиха за *нищожно* желанието на хората да запазят своята природа. Веднага сред негодуващите тръгна инициатива за събиране на неорганизиран спонтанен протест - критична маса в 19:30 часа във Варна, Бургас, Ямбол, Стара Загора, Пловдив и София, където имаше около 70-ина души, които на два пъти блокираха кръстовището на Попа и по-късно - 5те Кьошета.

Три дни по-късно, в понеделник (2 юли) в София се проведе втора неразрешена спонтанна акция, на която около 300-400 човека блокираха централното кръстовище на Орлов мост за около половин-един час, след което към 21:15 група от 30-40 човека блокира движението на кръстовището пред "Синьото Кафе". Полицията арестува 35 активиста, като единият е обвинен в "изкълчване на пръст на полицай" докато е бил на земята и върху него е имало 5-ма полицаи, които са му извивали китките и са го блъскали.

В сряда (4 юли) имаше и трета акция в София, която първоначално бе обявена за 19:30 пред президентството. Още в 19:00 там имаше 3-4 полицейски микробуса, още толкова на жандармерията и множество полицейски коли. Събралите се около 300 души бяха изтикани от полицията към Мавзолея, за където столичният кмет Бойко Борисов бе дал разрешение за протест. По-рано през деня кметът нагло размаха пръст на еко-активистите: "Момчета и момичета, не си играйте на революционери, правете, каквото ви казвам!". До арести не се стигна.

На 10 юли (вторник) беше и четвъртата неразрешена акция в София, при която върволица от 250-ина души пресичаше безкрайно пешеходните пътеки на Руски паметник и отново блокира движението за 20-ина минути. И този път арести нямаше.

В Ямбол имаше и втора акция, този път съгласувана с общината, на 12.07.2007, където се събраха около сто души.

Акциите и протестите продължават под легална и "нелегална" форма. Шествия и блокирания по улиците, транспаранти и графити с послания по стените. Хората започват да осъзнават, че е безсмислено да чакат добро от политици и бюрократи, и че ако сами не се борят за това, което желаят, никога няма да го получат.

Подробна информация, както и снимки от протестите, може да намерите в сайта: **www.bulgaria.indymedia.org**

Earth First! се появява като име през 1979 г. като отзив срещу летаргичната, постоянно примиряваща се и корпоративно превръщаща се природозащитна общност. Earth First! има различен и ясно изразителен подход към екологичните въпроси. Използват се всевъзможни тактики, вариращи от обществени инициативи и законни процеси до гражданско неподчинение и нелегални преки действия. Earth First! се различава от другите природозащитни групи. Ето няколко неща, които трябва да се имат в предвид относно Earth First!, и няколко предложения, за да бъдете активен и ефективен "Earth First!-ър": Преди всичко, Earth First! не е организация, а движение. Earth First! няма "членове", а само Earth First!-ери. Това е вяра в биоцентризма, поставяща на първо място живота на Земята, и практика за прилагането на нашите убеждения в действие. Съществува голямо разнообразие сред хората в Earth First! – от вегани, борещи се за правата на животните до примитивни ловци и горски водачи, от войнствени еко-борци до прилежно спазващи не-насилието последователи на Ганди, от поркащи алкохол аутсайдери до задълбочени философи, от мизантропи до хуманисти и тн. Но въпреки разликите съществува съгласие по един въпрос – необходимостта от действие!

Как да създадете Earth First! група:

Earth First! е международно движение, съставено от малки и автономни групи. Earth First!-ерите (EF!-ерите) трябва да са напълно запознати с екологията в района и с най-неотложните и сериозни заплахи за нея. За решаване на проблемите се използва "пряк натиск", съчетан с комбинация от образователна пропаганда, съдебни процеси и изобретателни форми на гражданско неподчинение. Много EF!-ери изпитват силно както радостта и насладата от дивата природа, така и болката от загубата и, което ги кара да се чувстват изолирани и самотни, преди да се съберат в група. Няма нищо по-надъхващо и по-задоволяващо от това, да стоиш непокорно в група с други сродни души, борейки се заедно за опазването на околната среда.

Earth First! е оцеляла и се е запазила, въпреки атаките на множество модератори, кандидат-лидери и агенти на системата, оставайки най-разнообразната, най-страстната, най-отдадената и най-безкомпромисната група от еко активисти. Извършваните преки действия за запазването на последните диви местности, изглеждат радикални, само когато се сравнят с цялата парадигма на отказ и контрол, където индивидите са убедени, че са безсилни, а

организациите, създадени да пазят околната среда, продължават да я жертват за лични облаги.

Earth First! е приоритет, а не организация. Нови идеи, стратегии и инициативи се предлагат от всички индивиди, а решенията се вземат колективно чрез консенсус в афинитетната група. Earth First! е както едно обширно семейство, така и природозащитно движение, развиващо цялостност и умения за нов/стар начин на живот в хармония със земята. Действията на групата са дълбоко свързани с екологията, духовното и вътрешното приемане на истинската и свята стойност на всяко живо същество.

За да сформирате Earth First! група, имайте в предвид следните неща:

- Информирайте се и измислете начини, чрез които да привлечете внимание към екологичните проблеми и да разубедите хората и корпорациите от унищожаването на Земята

- Запознайте се със закона. Арестуването ви заради незаконни действия евентуално би предизвикало медиен шум, но е по-добре да прецените всички възможности. Свободата ви е от изключително значение, затова добра стратегия е да стоите далече от затвора.

- Запознайте се с рисковете, на които се излагате. Много често, при провеждането на легални акции, активисти биват арестувани от невежи полицаи, неспазващи закона.

- Направете уеб сайт за вашия район, така че всеки да може да се свърже с вас, за да научи какво правите и как евентуално може да помогне.

- Съберете хора, които да помагат при провеждането на акции, както и да разпространяват информация за необходимите неща, които трябва да се направят за запазването на Земята.

Какво е Анархо-Феминизъм?

Това е труден въпрос и затова ще е най-добре да започнем от самото начало. В началото на историята на анархо-феминизма, анархизмът и феминизмът имали различно по същество изразяване, въпреки че между тях винаги е имало тясна връзка (например един от най-старите анархистки вестници на света "FREEDOM" е основан от феминистката Шарлот Уилсън). В края на 19-ти и началото на 20-ти век анархизмът и феминизмът били много активни и им се е обръщало голямо внимание.

Мери Уолстоункрафт, Волтарин де Клер, Луси Парсънс и Ема Голдман направили връзката между анархизма и феминизма много популярна идея. Те биха могли да се нарекат пионери на борбата за свободата на жените и с това на обществото като цяло. През 20-ти век движението и по-специално независимите групи развили свой начин на организиране. Те се характеризирали с децентрализация, отхвърляне на догматизма и всяка идеология, както и с крайно презрение към йерархията като структура на организиране в групата и обществото. Този начин на организиране и действие останал и до днес.

Защо анархистките идеи са толкова важни за феминисткото движение?

Анархизмът в основата си се бори с всички видове власт и нейните авторитарни системи, както и с патриархата и властта на мъжа над жената. Властническите системи считат семейството за основа на тяхното съществуване. Заради това децата, особено тези от женски пол, се учат на подчинение, като се почне към бащата и се стигне до лидера, както и към шефа, та чак до господа. Феминизмът се бори срещу тези догми на патриархата, срещу систематичното господство на мъжа над жената във всички структури на обществото, срещу културата на насилничество, срещу всички стереотипи на женския живот като светица, майка или курва, както и срещу възприемането на жената само като сексуален обект или пасивен индивид.Феминизмът се бори за равни права между жените и мъжете, за пълно осъзнаване на мъжките и женски потенциали, като се стреми да промени "мъжкия свят" в "свят за всички хора", но не обръща внимание на въпросите, свързани с раса, възраст, сексуално предпочитание и "нестандартно" желание за полова принадлежност. Анархизмът дава възможност на феминизма да се разгърне и развие по тези въпроси. Точно тук е момента, в който анархизъм и феминизъм се

свързват помежду си в анархо-феминизъм. За него патриархата е едно от основните оръжия на днешното капиталистическо и йерархично общество, който контролира живота на хората чрез институции и превръща семейството в една от тези институции. Заради това ние смятаме, че анархо-феминизмът е много по-завършено решение от феминизма, защото той не се стреми към промяна на положението само за жените, но към промяна за всички хора в обществото, за една тотална промяна на обществото. Възприемането на жените като втора ръка граждани не е отделен проблем, а част от цялото проблематично общество, основано на господство и неравенство. А неравенството между хората, така като между мъжете и жените, ще го има, докато съществува идеята за по-висши и по-нисши хора. Системата все още поддържа идеята за по-ниското положение на жената, защото най-много от всичко тя (системата) мрази някой да оспорва нейното господство. Това е характерно за всяка власт, независимо дали е на господаря над неговите роби или на мъжа над жената. Независимо от това много хора се опитват и успяват да се измъкват от тези ограничения.

Анархо-феминизмът е едно предизвикателство за борба срещу системата, както за жените, така и за мъжете. Но това е и лично предизвикателство, защото в крайна сметка ние първо трябва да променим себе си, а след това заобикалящия ни свят. Човешката страст и жаждата за свобода съществуват от самата зора на човечеството и затова е от значение не само еманципацията на жените, а еманципацията на цялото общество, на всичките хора. Ние не искаме и смятаме, че не е достатъчно жените да имат право да вършат същите нещата като мъжете, а желаем всички заедно да можем да направим много повече. А когато успеем, анархо-феминизмът ще е постигнал целта си. Тогава той ще може да се самоизтрие свободно.

Жената в съвременността

Откакто свят светува живеем в един „мъжки" свят, в които правилата се диктуват по една или друга форма от така наречения „по-силен" пол. От своя страна жената все е служела като обект на манипулация и експлоатация. Дори повече от това...била е преследвана и измъчвана заради достойнствата, който е имала. Дали несправедливостите към жената не водят началото си от онзи отрязък от човешката история, когато силата на жените се превърнала в заплаха за мъжа и неговата мощ. Когато в онези смутни времена християните подели пропагандаторска война, за да дамгосат жената с изначална „греховност" и да заличат езическия матриархат, като наложат християнския патриархат. Дали от страх или от желание да власта, инквизицията изгорила пет милиона жени, като към категорията вещици църквата отнасяла **жени-учени, жрици, мистички, гадателки, билкарки и всички, "които проявявали съмнителна склонност към света на природата"**.

Да, това е част от историята, но дали сме преодолели този урок щом в Индия до ден днешен вдовиците са горени заради това че не са успели да изпълнят дълга си, тоест да се грижат за здравето на съпруга си, а първородното дете задължително трябва да е мъжко отроче инак бива убито. Щом мюсюлманските жени са забулвани от глава до пети и в най-мъчителните жеги, за да скрият женската си природа. Щом жените са научени да прислужват и да изпълняват безусловно всяка дума, изречена от мъжа. Щом от тях се очаква да бъдат сервилни и да угаждат на мъжките нагони. Дори еманципацията на жените не е нищо повече от залъгалка, лъжа, маскирана под формата на законност и правота... Тя е „висша проява на мъжкия садизъм и женския мазохизъм...Камшик,създаден от мъжете, за да се самобичуват жените..."

Толкова несправедливости... А жената не е родена да бъде жертва, при все това винаги си е патила...веднъж от религията, втори път от държавата, трети път от общността. И зад нейното страдание..често е стоял мъжът. Той я е моделирал по свой вкус, обезличавал я или безмълвно я подтиквал да играе чужда роля, да се преобразява и преструва на такава, каквато не е. И днес мъжът държи палката и дирижира при това нищо не се е променило, тъй като ако преди жените в името на това да се харесат на мъжете са били принудени да ходят с корсети, да обезобразяват гърдите и ходилата си, то днес ни се внушава колко красиви и естествени са жените със силиконови гърди и напластени от гримове лица. Пропагандата, медиите, рекламата, конкурсите и състезанията до такава степен са промили мозъка на съвременна жена, че те са склонни доброволно да„легнат под ножа”, за да се деформират и да се почувстват уверени и със самочувствие, когато ходят на работа или ги гледа мъжа.Така в стремежа си да се доближат до този фалшив и угоднически модел, утвърден от мъжете, жените правят всичко възможно да заприличат на хилядите „обработени” лица и „кукли” по „прашки” на билбордовете, с които е заринат всеки град. На където и да се обърнеш все виждаш изкуственост и лъжа, измамни лица в измамни тела. Индианците хопи наричат днешният свят " кояанискаци" или "свят извън равновесие". Именно потъпкването на сексуалността и превръщането й в грях, смачкването на женствеността и женската сила е една от причините за достигането ни до това плачевно положение. Балансът крепи всичко в Природата. На равновесието се крепи тайната на съществуването, както на човека, така и на вселената. и без баланс човек се чувства като израстък, като нещо чуждо и излишно. Бури, глад, болести, наводнения, земетресения и какви ли не още беди, връхлитащи човечеството са резултат от нарушаване на равновесието, което осигурява благополучно съществуване. И ако прогресът или липсата на прогрес могат да бъдат обяснени с наличието на равновесие или неговото нарушаване, то днес ние сме постигнали пълен регрес. Но не винаги е било така...

Жената в индианското общество

Индианците или коренните жители на Америка винаги са били вдъхновители за безброй хора по света. В миналото срещата на европейците с индианските народи дала тласък към зараждането на ново, пантеистично отношение към света, с което се характеризира периода на Просвещението. Нещо повече индианските принципи и идеи залегнали в голяма степен при създаването на конституцията на американската

държава, а Бенджамин Франклин с почуда у становил, че тези „диваци" са изградили и приложили модел на едно функциониращо безупречно общество.

Освен в отношението на индианците към света и природата, можем да почерпим ценен опит и в отношението им към жената. Образът на индианската жена не се изчерпва с вече станалата банална история за състрадателната Покахонтас и английския рицар Смит. Макар че само в Северна Америка има над 500 нации, които се различават по между си колкото държавите от Европа и Азия, можем да кажем, че като цяло индианската жена далеч надхвърля тази представа. Ролята на индианската жена не се ограничавала с поддържането на реда в дома и семейството, а на нейните плещи лежало добруването на цялата общност или както казва Мъжкото куче, индианец от племето лакота „Хубаво е в разцвета на нашата мъжка сила да се отнасяме добре с жените, защото на техните ръце лежим и в началото, и в края на нашия живот."

Изследователите погрешно разделят индианските общества на патриархални и матриархални в зависимост от доминиращата роля на единия от половете. При тъй-наречените патриархални общества препитанието зависело от лова, което предопределяло предимството на мъжа като основният осигурител на храна, а матриархалните общества имали развито земеделие, което било тясно свързано с Земята и женската сила и с това се обяснява преимуществото на жените. Всъщност сред индианците не е имало разделение между половете, камо ли надмощие и предимство на един пол над друг. Патриархатът или матриархатът се определял най-вече в зависимост от това дали потомството се предава по бащина или майчина линия.

В повечето индиански общества жената и мъжът били равни по всяко отношение, а хармонията и разбирането между двата пола били критерий за благоденствие и добър живот. Това обаче не означава, че не е имало разпределение на отговорностите и задълженията. Само когато всеки върши дейностите, които му се удават, едно общество може да оцелее и да функционира нормално. Точно затова отговорностите се съобразявали според заложените по природа умения в мъжа или жената и според индивидуалните качества на човек. Никой не е бил лишен или ощетен, защото всеки знаел преимуществата и недостатъците си и се стараел да бъде полезен. Това бил природосъобразният начин, заветът, който индианците получили и който следвали безотказно. И въпреки че се смятало, че всеки пол е дарен с набор от типични умения и качества, всеки човек се раждал със свои особености, които го отличавали като индивидуалност и затова имал свободата да следва сърцето си, стига да докаже, че е готов бъде такъв, какъвто желае да бъде. Нямало е догми и канони, правила или норми, които да те задължават да се превърнеш в нещо нежелано от теб или да вършиш нещо неприсъщо за теб. В този смисъл жената в индианското общество била почитана именно заради това, че се различавала от мъжа и се справяла много по-умело и уверено в много начинания неприсъщи на мъжа, както и заради помощта, която оказвала с опита си и по-различния си кръгозор. Мъжете не се опитвали да моделират жената по свой вкус, да я накарат да се доближи до техните разбирания и представи, а напротив уважавали я именно такава, каквато я е сътворила Природата.

Жената в индианското общество притежавала много по-разнообразни умения отколкото мъжа – за това говорят и многото дейности, които тя извършвала. Няма спор повечето време индианската жена прекарвала в грижи около поддържането на

дома. Ходела за дърва и вода, обработвала земята, събирала плодове, приготвяла такъмите. Жените били силни и издръжливи, но никога преуморени и прегърбени от къртовски труд. И днес по-възрастните индианки копнеят по онези времена, когато се занимавали с толкова приятни задължения и им е трудно да възприемат съвременния начин на мислене, в който животът ти преминава в непрестанен труд, работа, която вършиш често без желание, по принуда. За тях ежедневната работа задължително означавало удоволствие, тъй като целият ден те прекарвали на открито, като това включвало песни, бъбрене, смях и лудории, а децата тичали на воля наоколо или се опитвали да подражават на възрастните.

Другото основно занимание на индианската жена било да твори красиви неща, тъй жената притежава изобилна творческа сила, която има нужда да вложи в разни неща. Така жените се занимавали с бродиране, шиене, щавене на кожи, тъкане, обичали да сплитат кошници, да рисуват и украсяват вещите, да правят керамични съдове. Жените често помагали и в ловуването, а после обработвали улова и приготвяли храна.

Макар че се занимавала с множество дейности от бита, няма да е точно ако възприемем индианската жена само като домакиня. Ролята й била много по-значима. Макар че не било често срещано явление, някои от жените се откроявали като воини. Едни от най-известните са жените-воини на апачите Лозен и Тадосей, както и жената-воин от народа на чернокраките Питамакан. Всички те били възпитани как да бъдат добри съпруги и майки, но те избрали пътя на воина, при това надминали по майсторство и находчивост и най-изкусните стрелци и бойци в своите племена. Като цяло жените можели да боравят с лък, но не така добре колкото мъжа, който от малък се обучавал да бъде воин и да осигурява прехраната на семейството. Когато мъжете били на война, жените трябвало да защитават себе си, децата и лагера, затова индианските жени често проявявали голяма храброст в сражение или поне умеели да се укриват добре.

Жените били почитани и заради мистичната сила, която притежавали. Северноамериканските индианци смятали, че като цяло жените са дарени с по-голям духовен потенциал от мъжете, тоест те са много по-чувствителни и интуитивни, а способността да се свързваш с мистичните сили, населяващи Природата, будела най-много уважение сред индианците. Особен период, в който женските сили се събуждали и били изключително мощни е месечният цикъл на жената. Смятало се, че силите, които жените получавали даром от Земята и Луната с цикъла си, мъжете можели да постигнат само чрез изпитания и церемонии. По време на месечния цикъл мъжете избягвали контакт с жените, които са в „своята луна", тъй като всяко взаимодействие би въздействало върху мъжката им сила, без която те губели закрила. Не малко жени, разгърнали своите заложби, ставали лечителки, билкарки или гадателки. Те прекарвали живота си в оказване на помощ на нуждаещите се, а в замяна получавали дарове за своите умения – храна, одеяла, тютюн. Често жени и мъже, обединени от общи преживявани или занимания се разпределяли в тайни церемониални общности. Така хората се събирали по интереси и умения и заедно можели да лекуват и да разрешават проблеми много по-ефективно. При индианците свободният избор се считал за свещен. Никой нямал право да ти го отнеме. Затова не бива да ни учудва, че при бракосъчетание в повечето случаи жените решавали за кого да се омъжат. Казвам в повечето случаи,

защото голяма част от жените предпочитали да се вслушат в избора на родителите си, които правели всичко възможно да й намерят съпруг, надарен с висок морал и добродетели, който да може да се грижи добре за прехраната на дъщеря им. По-своенравните и буйни обаче се противопоставяли на родителското решение ако не им изнасяло. Индианските жени били доста свенливи и притеснителни. Те трудно разкривали чувствата си. Една жена можело да разкрие чувствата си към някой мъж само като окачи кошница с царевични питки пред вратата на нейния възлюбен. Ако мъжът приемел гозбите, той официално казвал „Да" на девойката. Тогава мъжът отивал в дома на жената или с помощта на роднини се изграждал нов дом. Жената можела по всяко време да се разведе. Тъй като тя била не просто стопанка на дома, а собственик на дома и имуществото, тя можела да изнесе дрехите на мъжа си пред дома, с което се прекратявал брака. Жените пък, които загубели своя съпруг в битка и оставали вдовици били прибирани от братя или някой друг роднина на покойника. При прерийните индианци многожението често се дължало на факта, че няма кои да се грижи за жените. Затова някои мъже се случвало да имат по няколко жени и няколко типита (домове), което никак не било лека работа.. Още по-показателно за мястото, отредено на жената в индианското общество е фактът, че мъжете съгласували всяко свое решение с жените. В индианското общество всяко решение се взимало чрез съвети. Дори в случай на война, когато е логично мъжете да имат думата, жените обсъждали на свой съвет решенията, взети от съвета на мъжете и след това се събирали за правене на общо заключение. При горските народи на Северна Америка не можело да се инициира война без позволението на жените. Ако съветът на жените заключил, че има други начини да се избегне конфликта, то първо се прибягвало до тях и чак в краен случай чрез военни действия. Също така годишният церемониален календар бил разделян на две – от ноември до март церемонните се водели от мъже, а от март до август тази отговорност си разпределяли жените. И мъжете и жените заемали еднакво водеща роля в скрепяването на обществото и се взаимодопълвали и подкрепяли на място да се съревновават за превъзходство.

Както виждаме, макар считани за примитивни, индианските народи се отнасяли към жената с уважение и разбиране, докато по онова време придошлата отвъд океана „цивилизация" все още търгувала с жени и ги принуждавала да робуват. Жената в индианското общество е тази, която поддържала реда и равновесието. Тя можела да обнадежди всеки посърнал, да излекува страдащия или да вразуми и най-нахъсания воин. Затова една шайенска мъдрост гласи, че никой народ не може да бъде сломен, докато сърцата на жените му не са „паднали на земята" (не се отчаят). Стане ли това, няма никакво значение колко са силни воините и колко са здрави копията им"

Големият Брат те наблюдава

Общественото пространство все повече се контролира от скрити системи за наблюдение. Личният живот на индивида тайно се улавя, проследява, събира и притежава. Иронично погледнато, докато общностите се разпадат и ние все повече и повече се изгубваме в масата от безлични консуматори, единствените, на които може да разчитаме, че ще проявят интерес към нашия живот, са властниците пишещи законите и тези, които управляват местата, предназначени за консумиране. Възвръщането на пространството от наблюдение би засилило свободата ни да действаме лично и тайно, както за себе си, така и за другите, а не за следящите ни камери. Такива деспотични мерки за сигурност са необходими единствено, когато властта и богатството са разпределени толкова несправедливо, че човешките същества не биха могли да съществуват съвместно в мир и хармония. Тези, които наблюдават системите за сигурност, грешат в твърдението си, че трябва да е създаден ред, за да се прочисти пътя към свобода и равенство. Вярно е обратното: редът е единствено възможен като следствие от факта, че хората живеят заедно в равенство,

справедливост и свобода за всички. Всичко друго е просто ограничаване и потискане. Ако са необходими камери на всеки ъгъл, тогава нещо е фундаментално сбъркано в нашето общество.

Какво толкова не е наред с видео наблюдението?

През последните няколко години значително се е увеличил броят на камерите за наблюдение в общественото пространство. Видео камери се взират в нас от сгради, банкомати, улични лампи и светофари, улавяйки всяко наше движение, за да бъдем наблюдавани и следени от полицаи и частни охранители. Ефективността на тези устройства за намаляване на престъпленията е много съмнителна, а случаите на злоупотреба от обществените и частни власти предизвикват сериозно безпокойство относно видео контрола в публичното пространство.

Ето няколко примера за хора, които с основание биха желали да не бъдат снимани от невидими наблюдатели:

Младежи

Голяма част от младежите редовно се проследяват от полицейските видео оператори. Това се отнася особено за тези, които изглежда, че принадлежат към субкултурни групи, които властите считат за подозрителни или опасни. Носите ли широки и смъкнати гащи или сте пънкар с гребен, обеци и татуировки? Усмихнете се – камерата ви снима!

Жени

В направено проучване е установено, че 1 от 10 жени се наблюдава, поради воайорски причини от мъжки видео оператори.

Активисти

От опит се знае, че системите за наблюдение се използват, за да се шпионират активистки групи, участващи в различни (легални или не) форми на съпротива. Едно от най-известните доказателства за качествата на наблюдателните системи, което властите и производителите обичат да споменават, е способността да се разчете текста от флаери и плакати, които активистите разлепят.

Аутсайдери

Съществува склонност видео операторите да снимат хора, чиито външен вид или поведение се считат за странни и "не на място". Това включва хора шляещи се пред магазините или бездомници просещи по улицата.

Всички други

Нека погледнем фактите такива, каквито са – всички ние правим неща, които са напълно легални, но които не бихме желали да споделим с останалия свят. Целуването с любимия човек на улицата, интервюто за нова работа без знанието на сегашния работодател, посещението на психиатър – това са всекидневни дейности, които съставляват нашия личен живот. Няма нищо лошо в тези неща, но може просто да желаем да запазим тези дейности в тайна от нашите колеги, съседи или всеки друг.

Но каква е вредата?

Несъмнено, видео наблюдението на обществени места представлява нахлуване в личния живот. Но какво от това? Заснемането на някой от време на време не изглежда толкова лошо, като се имат в предвид ползите за сигурността, които камерите предоставят. Не е като всеки да гледа постоянно записите, и нека бъдем честни – да си набелязан за наблюдение без дори да подозираш за това, не е като да си спрян, изплашен и тормозен от живо ченге.

За съжаление не е толкова просто. Фактът е, че контролът върху системите за видео наблюдение е много малък, а въпросът за това, кой притежава касетите, както и кой има право да ги гледа, е все още напълно неясен.

Много от камерите наблюдаващи публичните пространства са частно притежавани. Банки, офис сгради, и универсални магазини редовно извършват видео наблюдение както на своите съоръжения и работници, така и на близко стоящи сгради и случайно преминаващи хора. Направените записи са частно притежание и биха могли да се съхраняват, излъчват или продават на други компании, без разрешение, откриване или заплащане на въвлечените хора.

Също така, видео материали, заснети от полицейските служби, биха могли да се сметнат за публично достояние и като такива свободно могат да се дават на индивиди, компании и държавни агенции. Вече има такива случаи в Англия (страната с най-гъста и най-широка мрежа за видео наблюдение). През 90-те години Бари Голдинг излъчваше предаване, наречено "Хванати в крачка", което представляваше видео компилация от екзотични и пикантни материали, заснети от уличните камери за наблюдение. Излъчвани са множество интимни контакти – включително сцена, в която двойка прави секс в асансьор - при които обикновени хора правят (предимно) легални неща, но въпреки това биха желали да ги запазят в тайна.

По същия начин има широко разпространение на уеб сайтове с материали от скрити камери, включващи нелегални записи на жени в тоалетни, съблекални и други места. Липсата на законодателен контрол позволява тези сайтове да функционират легално, но дори и да се приемат нови закони, естеството на интернет прави даването под съд малко вероятно.

С развитието и усъвършенстването на системите за видео наблюдение, се увеличават и възможностите за злоупотреби. Усъвършенстваните видео системи могат да разпознаят лицата на индивиди (проверявайки заснетите лица за съвпадение с познати лица от налична база данни), предметите, които хората носят (например, дори могат да разчетат текст от документ). Тези системи позволяват да се създаде база данни, която подробно разкрива кой сте, къде сте били, кога сте били там, и какво сте правили... база данни, която евентуално ще е достъпна за множество хора (работодатели, бивши любовници, телевизионни продуценти...), с които не бихте желали да споделяте тази информация.

Видео наблюдението и престъпността

Системите за видео наблюдение придобиха голяма популярност през последните години, заради шумното им рекламиране, че били едно високотехнологично решение на проблемите, свързани с престъпността и безредието. Производителите на скъпоструващите системи твърдят, че с тяхното използване драматично ще се понижи криминалната активност и ще се осигурят незнайни до сега мерки за сигурност. Също така много често се изтъква, че системите за наблюдение са добро предпазно средство в борбата с тероризма. Неслучайно те са толкова широко разпространени в Англия, заради множеството бомбени атаки и заплахи. След терористичните атаки в САЩ на 11 Септември, производителите на системи за видео наблюдение увеличиха своите опити да привлекат американската общественост и пожънаха голям успех в продажбите. В опитите си да трупат печалба от международни трагедии, продаването на продукти по този начин е меко казано нетактично. А според проучване за ефективността на системите за видео наблюдение, които се използват в Англия, не

съществуват убедителни доказателства, че наличието им е повлияло върху равнището на престъпността. Въпреки широкото използване на камери, е учудващо, колко рядко те водят до арести. Освен това, видовете престъпления, за които системите за наблюдение са най-ефективни, са кокошкарски истории и не представляват нищо в сравнение с тероризма и отвличанията, за които се говори, че щели да бъдат предотвратени. Друго, което трябва да ни безпокои, но не бива да ни учудва, е това, че записите на инциденти с полицейско насилие редовно се игнорират. Касетите от тези събития имат склонност да се "изгубват" от операторите. Също така не е много ясен ефекта на камерите върху психиката на престъпниците. Едно проучване в Лос Анжелис открива, че камерите в търговските центрове се възприемат от престъпниците като предизвикателство и следователно ги насърчават към кражби. В най-добрия случай системите за наблюдение не намаляват престъпността, а просто я отклоняват към други райони. Престъпниците бързо свикват с камерите и започват да действат извън тяхното полезрение.

Сега повече от всякога

Където и да отидеш, каквото и да направиш, който и да си, ГОЛЕМИЯТ БРАТ ТЕ НАБЛЮДАВА, защото си потенциален престъпник. Може би тайно си се съмнявал/а в неприкосновеността на корпоративната и частната собственост или във валидността на законите, които богатите са измислили, за да управляват бедните. Затова поставят камери на всеки ъгъл и полицейски коли патрулират постоянно. Едно състояние на безпорядък и несправедливост, оставено само на себе си, се връща към равновесие и нашата задача е да запазим това равновесие. При засиленото чувство за обществена безопасност и увеличаващите се изисквания за по-добра защита срещу заплахите за терористично насилие, проектите, целящи да подкопаят системите за обществен контрол, изглеждат неуместни за някои хора. Но сега има жизненоважна нужда да се чуят гласовете, шумно протестиращи срещу циничната експлоатация на легитимирания човешки страх и на страдащите от политическата власт и стремежа за парични печалби.

Ето ви и един донкихотовски проект: съберете се с приятели и изкарайте от строя всички системи за наблюдение във вашия град и го обявете за СВОБОДНА ЗОНА ЗА ДЕЙСТВИЕ. Създайте си приятния навик да възвръщате всяко пространство, през което минавате. Неодушевените предмети на градската среда вече говорят езика на властта: билбордове; плакати; корпоративни сгради. Нека ги научим да пеят друга песен. Изразете вашите мисли и копнежи за по-добър живот, за един свят без експлоатация, господство и предразсъдъци. Взимайте със себе си раница или чанта, когато излизате навън: лепете стикери и плакати, драскайте с маркери и спрейове, използвайте шаблони и вашите арт умения. Изтръгнете живота си от лапите на големия брат и го живейте така, както винаги ви се е искало!

Алкохол и Анархизъм

Преди да започнете да ни критикувате задръжте за момент – *виждам подиграватателната усмивка на лицата ви: "Наистина ли тези анархисти са толкова стриктни и праволинейни, че се обявяват срещу единствения забавен аспект на анархизма – бирата след протестите; алкохола по време на бунтарските концерти; както и пийването по време на нашите сбирки, където се раждат радикални идеи и теории. Какво правят тогава, за да се забавляват? Не трябва ли да разпускаме и да се забавляваме през целия си живот?"*

Не ни разбирайте погрешно: ние не сме против удоволствията, а сме именно за тях. Амброуз Биърс определя аскета, като "слаб човек, който се поддава на изкушението да не се забавлява", на това мнение сме и ние. Така че ние не сме срещу опиянението, а по-скоро срещу питието! Тези, които използват алкохола като средство за постигане на опиянение, мамят себе си в стремежа си да усетят пълното обаяние на живота.

Алкохолът, подобно на кофеина и захарта, играе ненужна роля в нашия живот. Жената, която никога не пие кафе, не се нуждае от него рано сутрин, когато се събужда: нейното тяло произвежда необходимата енергия да я държи будна и свежа. Но ако тя започне да пие постоянно кафе, скоро нейното тяло ще остави тази роля за кафето и така тя става зависима от него. Така и алкохолът изкуствено създава временни моменти на задоволство и релаксация, докато постепенно поробва нашия живот и не станем напълно зависими от него.

„Спомням си времето, когато всяка вечер се събирахме с приятели и си купувахме нещо за пиене. Така неусетно се стигна до момента, когато осъзнах, че вместо да се питаме "Какво ще правим тази вечер?", ние се питахме – "Какво ще пием тази вечер?" Вместо да развиваме физическите, умствените и креативните си умения, за да освежим живота около нас, ние прекарвахме времето си по възможно най-деградивния и безсмислен начин. А на всичко от горе - трябваше и да търпим отвратителния махмурлук, парализиращ дните след пиянските ни нощи."

Ако някои трезви хора в днешното общество не изглеждат толкова безразсъдни и "безгрижни", колкото своите пияни дубликати, то това е чиста случайност. Тези пуритани живеят по същия начин в свят, където алкохолизмът на техните другари (както капитализъм, йерархията и нищетата) е изсмукал всичката магия – единствената разлика е само, че те са толкова самоотричащи се, че да откажат дори и фалшивата магия на духа от шишето. Но ако се вгледате добре ще забележите, че има и други "трезви" индивиди, чиято ориентация към живота би се описала най-добре като възторжена и омайваща. За тези хора – за нас – животът е постоянно празненство, което не се нуждае от обсъждане и от което не ни трябва почивка.Алкохолът, подобно на анти-депресантите и другите медикаменти за контролиране на съзнанието, чрез които Големият Брат натрупва огромни състояния, се използва за лек и замества необходимото симптоматично лечение. Той премахва

страданието от тъпото и сиво съществуване за няколко часа, но после то се връща удвоено. Той не само възпира позитивните дейности, които биха се насочили към същината на проблема с нашата безнадеждност – но той дори ги ликвидира, като все повече енергия се фокусира върху процеса за постигане и възстановяване от пияното състояние. Алкохолът е един вид клапа за налягане, която отпуска напрежението, докато същевременно подържа системата, която го поражда.

В търсенето ни на здраве, щастие, смисъл в живота, ние прибягваме от една панацеа (универсално лекарство) към друга – Виагра, Витамин С, Водка – вместо да подходим разумно и да разгледаме проблемите в техните социални и икономически корени. Това продуктово-ориентирано съзнание е основа за нашето отчуждено консуматорско общество: ние не можем да живеем без да консумираме продукти! Опитваме се да си купи отмора, развлечение, самоувереност, приятелство – днес дори екстаза се продава под формата на хапче!

Искаме екстаза да е начин на живот, а не отравящ-живота алкохолидей. "Животът е гаден – Напий се!" е главния аргумент, който чуваме постоянно от устата на нашите господари, а след това дори сами го произнасяме, за да увековечим несъществените и ненужни истини, за които той се отнася. Но ние повече няма да прибягваме до него! Не на напиването – да на опиянението!

ТРЕЗВЕНОСТ И СОЛИДАРНОСТ

От съществено значение е да не допускаме нашите предпочитания да служат като претекст да се смятаме за по-висши от другите, имащи различен избор

Като всеки избор за начин на живот, било то на скитник или на работник в преуспяваща фирма, въздържането от алкохол понякога може да се обърка и възприеме като крайна цел, а не като средство.

Единствената стратегия да споделиш добри идеи, които неизменно успяват, е чрез силата на примера – ако покажеш, че твоята трезвеност е наистина енергична, възторжена, весела и задоволяваща, то тези, които искрено желаят подобни неща, ще се присъединят. Да съдиш хората за решения, които влияят единствено на тях, е както глупаво и безсмислено, така и недопустимо за всеки анархист – да не говорим, че по този начин ти ги отблъскваш и те най-вероятно не биха експериментирали с предложените от теб решения.

И така стигаме до въпроса за солидарността и общността с хора, употребяващи алкохол и други наркотици. Считаме, че това е въпрос от изключително значение. Особено в случаите, когато тези хора се борят да се освободят от нежелани зависимости, тогава солидарността и оказването на необходимата помощ е от първостепенно значение. Така във всеки един случай трябва да се запитаме следното: дали приемаме нашата позиция, така че просто да се чувстваме по-висши от другите или защото наистина желаем да дадем подходящи и достъпни алтернативи? Освен това, повечето от нас, които не са зависими, трябва да са благодарни на тази си привилегия; това в същото време ни дава и по-голяма отговорност да бъдем по-добри съюзници на другите, нямащи такива привилегии и късмет. Нека уважението, скромността, достъпността и чувствителността са качествата, които ще подхраним в нас, а не себе-праведността и гордостта. Не на сепаратистката трезвеност!

И все пак, какво бихме правили ако не ходим на барове, партита, ако не поркаме на пейките в парка или на канапето пред телевизора? Нещо различно, нещо друго!

РЕВОЛЮЦИЯ!

Социалното въздействие на обществената зависимост от алкохол е не по-малко важна от нейните психични, здравни, икономични и емоционални ефекти. Пиенето стандартизира нашия социален живот, като окупира и малкото ни останало свободно време, незаето от работа или училище. Алкохолът "ни поставя на място", както пространствено – във всекидневните на нашите домове, в коктейлните зали и барове, така и психически – самоокайвайки се за тежкия живот с чаша ракия пред телевизора. Много често, когато някои от нас намерят пролука в системата, алкохолът е там, пречейки им да се освободят, убивайки времето и ентусиазма им, запълвайки отворените възможности за промяна. Но веднъж освободени от тази рутина, от този порок, ние бихме открили множество други начини, по които да си прекараме времето, да се забавляваме и да вложим енергията си в действия, чрез които да срутим тази система на отчуждение.

Разбира се не отричаме, че пиенето може и да е част от позитивни и предизвикателни социални взаимоотношения. Алкохолът отпуска хората и им дава кураж да се сближат с други, харесвани от тях, индивиди. Проблемът е в това, че неговата централна роля в днешните взаимоотношения и социализация, неправилно го представя като пререквизит за тези взаимоотношения. Това скрива факта, че ако желаем, ние пак бихме могли да създадем същите взаимоотношения и на трезво, с нищо повече от нашата изобретателност, честност и смелост. Действително без тези неща, нищо съществено не би се случило, а притежавайки ги, никакъв алкохол не ни е необходим.

Никакви коктейли освен "Молотов"! Да не забъркваме нищо друго освен неприятности за всички господари!

ПС: Този текст представя мнението само на тези, които в момента са съгласни с него, а не на целия Катарзис колектив. Някои от нашите хора, които вършат важни и полезни неща, най-вероятно се напиват някъде, докато ние пишем този текст – и ние нямаме проблем с това!

STRIKE ANYWHERE

Доволни ли сте от концерта тази вечер и как се чувствате след него?

Томас: Да, много сме доволни! Имахме малко технически проблеми, но се надявам, че те не са попречили на концерта. А в края на шоуто беше просто страхотно. Цялото това място беше великолепно. La Plebe, Empty Face и всички присъстващи. Радвам се, че имаше хора пред сцената. Разбрахме, че La Plebe са известни тук и нямахме никакво право да очакваме, че ни знаят в България. Така че сме много благодарни на хората, които останаха и пяха с нас.

Как върви турнето ви?

Т: Турът е изключително дълъг, направо е лудница. Бяхме в Португалия, а сега тук в Румъния и България, също така и на север в Стокхолм (Швеция). Утре пътуваме за Солун, после тръгваме обратно през четири страни, през Загреб (Хърватска), след това имаме два дена в Германия. Така че това е най-дългото ни турне, с най-много пропътувана площ с микробус. Имахме злополуки с буса, преживяхме грабежи, някакви хора се вмъкнали вътре и са откраднали наши неща. Блъснахме се с кола в Будапеща, а когато карахме през Трансилвания, капакът на двигателя се отвори и застана пред стъклото, така че трябваше да спрем на пътя и да се опитаме да го затворим. Наложи се да го вържем с найлонови струни. Имахме доста кофти моменти, но разбира се, всичко това си заслужава заради концертите. Ние изживяхме най-хубавите мигове, като свирихме за вас. Надявам се хората да харесат турнето.

Какво желаете да постигнете чрез правенето на музика, каква е идеята на групата? И бихте ли ни казали какви са вашите политически убеждения?

Т: Посланието е заложено в нашите текстове. Когато издаваме албум пишем текстовете в обложката, но също така пишем и разяснения за тях. В нашия последен албум имаме доста страници с текст, обясняващ за какво точно са песните и какво желаем да постигнем. Ние вярваме, че е необходимо хората да се освободят от корпоративното робство, да се отърсят от мита за Държавата и Национализма. Ние сме група от 8 години. Предполагам, че сме ви накарали да ни мислите за зелени (еко) анархисти или социал-еколози. Ние действаме по много различни начини – понякога свирим на големи концерти с корпоративни банди, а понякога на малки DIY концерти. Опитваме се да правим всичко умерено и да стоим в средата. Смятаме, че посланието е важно и мислим, че обществото е наистина объркано и има много причини да не бутилираме пънк посланието само за малцината "избрани". Мислим, че много хора го чуват по радиото или по музикалните телевизии, но все повече и повече хора го получават по интернет. Сега има независима и DIY музикална общност, която съществува, защото музиката е безплатна, което усложнява нашите турнета и изхранването ни, но това повече си заслужава, защото по този начин повече хора могат да се докоснат до идеите. Така в момента всичко е много странно с турнетата и музиката. Много банди, които биха желали да дойдат тук, нямат такава възможност, защото нямат необходимите средства. Сега като се приберем у дома и La Plebe като се приберат, всички ние ще трябва да работим, защото никой от нас не е богат.

Значи вие не само свирите, ами и работите?

Т: Да. Сега почти цяла година обикаляме и имахме малка почивка у дома за седмица и нещо... Иначе по принцип съм нещо като зарзаватчия. Работя на фермерски пазар за органично и био земеделие.

Страхотно. Чували сме, че си веган. Какво друго правиш за правата на животните, като изключим твоята работа, която изглежда също е свързана с това?

Т: Спасявам животни, които се използват за битки – кучета, котки, улични животни, но най-вече кучета, на които хората залагат и ги пускат да се бият. Опитвайки се да спасиш тези животни, трябва да ходиш в изключително бедните и опасни американски квартали (гета), излагайки се на огромен риск, за да измъкнеш животните от тяхното положение. Но това е предимно обществена дейност, в която използваш силата на словото и се опитваш да запознаеш хората с проблемите на животните, техните права и нужди, че и те имат сърца и чувства. В общи линии това е, което аз и другите от групата правим. Също така сме писали песни и сме дарявали музика за благотворителни компилации, имащи за цел да събират пари за правовата защита на активисти, вкарани в затвора заради преки акции за освобождаване на животни и разрушаване на корпоративно имущество. А според закона в САЩ разрушаването на имущество се класифицира от "Патриотичния акт" като тероризъм. Така правителството е набелязало всички "зелени, червени и черни" анархисти и използвайки закона ги третира като терористи, извършващи престъпления срещу държавата. Това е толкова налудничаво и е трудно да се обясни каква бъркотия е. Та това е, което правя в подкрепа на животните. Свирим на благотворителни концерти, за да подкрепим и други групи борещи се легално за защитата на животните. Събираме пари от концерти и ги даряваме на различни активистки групи.

От кое се страхуваш повече – от машините или от хората?

Т: От хората! Машините са просто инструменти. Мисля, че технологията е начин да ни държат изолирани и на разстояние един от друг в едно изкривено общество. Като например, вие можеше да не дойдете на концерта, а да останете у вас и да го гледате в youtube. Но не смятам, че всичката технология трябва да се унищожи. Имам много приятели примитивисти, но аз не съм такъв. Трябва да използваме технологията разумно.

Какво е мнението ви за национализма? Това голям проблем ли е в САЩ както тук в Източна Европа?

Т: Ние също имаме голям проблем с национализма в щатите, с изолацията и странността на американския живот. Национализмът е корен на някакъв вид икономическа власт и уважение. Това е нещо като да бъдеш мъжкар. Национализмът ти пречи да се насладиш на живота си. Има цели народи, които са потиснати само защото се смятат за най-великите. Това е странно противоречие. Ние очевидно не го споделяме. Смятаме, че Съединените Щати (и като цяло Държавата) са илюзия и са построени така, че да позволяват на световния капитализъм да съществува. Повечето хора мислят, че единствения начин, по който могат да получат власт и сила е да са изключително горди заради мястото, от което са, вместо да се организират. Вярвам, че организирането и разбирането на начина, по който света наистина действа е от изключително значение. Но много от тази информация се получава все по-трудно, заради обединението на корпоративните медии. Ние имаме няколко песни на тази тема, една от тях се казва "Infrared". Свирихме я тази вечер. Ние сме от страната, която загуби гражданската война в АмериКККа и хората са все още наистина разстроени от това. Всяка страна има гражданска война, има паметници, гробища, изгубени семейства и всичко е толкова объркано. Така по някакъв начин разбираме какво се е случило на запад от вас със съседите ви от Косово и Босна и Херцеговина. Всичко това е заради външни сили, които идват и карат хора, които преди са нямали проблеми, да се мразят по между си. И така ние виждаме национализма като вид само-експлоатиращ механизъм.

Интересни места в Internet:

На български:

www.music.a-bg.net
www.aresistance.net
www.bulgaria.indymedia.org
www.anarchyfuture.a-bg.net
www.a-bg.net
www.savanne.ch/svoboda
www.zazemiata.org
www.bluelink.net
www.radr.net/ZBG
www.vegetarianstvoto.hit.bg
www.vegebg.org
www.gorichka.bg
www.iwns.org

На английски:

www.crimethinc.com
www.crimethinc.net
www.infoshop.org
www.signalfire.org
www.indymedia.org
www.foodnotbombs.net
www.earthfirst.org
www.greenanarchy.info
www.peta.org
www.nocompromise.org
www.animalliberationfront.com
www.freegan.info
www.clownarmy.org
www.adbusters.org
www.stencilrevolution.com
www.rootsofcompassion.org

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ. ДА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до:

katarzis@riseup.net

ДАЙ КРИЛА НА ЖЕЛАНИЯТА СИ
И ЗЪБИ НА ГНЕВА СИ!